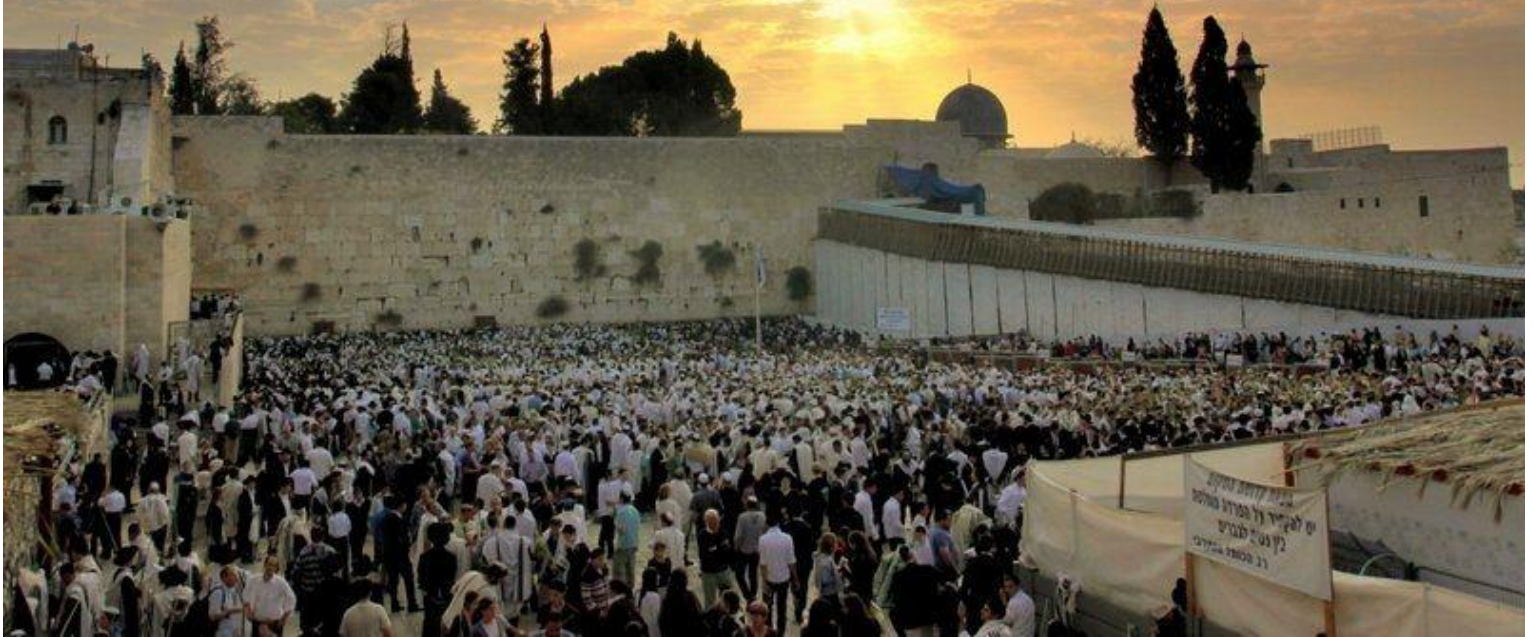

Temple Mount: An Unadulterated History

PART TWO: POST-BIBLICAL HISTORY

END OF BIBLICAL ERA

The Kingdom Splits

1. I Melachim 12

א יב,ח ויַעֲזֹב אֶת-עֲצַת הַזְּקֵנִים, אֲשֶׁר יַעֲזָהוּ; וַיִּנְעֹץ, אֶת-הַיְלָדִים אֲשֶׁר גָּדְלוּ אִתּוֹ, אֲשֶׁר הֵעֲמָדִים, לְפָנָיו. **א יב,ט** וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם, מַה אַתֶּם נוֹעֲצִים, וְנָשִׁיב דְּבַר, אֶת-הָעָם הַזֶּה--אֲשֶׁר דִּבְרוּ אֵלַי, לֵאמֹר, הֲקַל מִן-הַעֵל, אֲשֶׁר-נָתַן אֲבִיךָ עֲלֵינוּ. **א יב,י** וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו, הַיְלָדִים אֲשֶׁר גָּדְלוּ אִתּוֹ לֵאמֹר, כֹּה-תֹאמַר לְעַם הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבְרוּ אֵלֶיךָ לֵאמֹר אֲבִיךָ הַכְּבִיד אֶת-עַלְנוּ, וְאַתָּה הֲקַל מֵעַלְנוּ: כֹּה תִדְבַר אֲלֵיהֶם, קִטְנֵי עֵבֶה מִמֶּתְנֵי אָבִי. **א יב,יא** וַעֲתָה, אָבִי הֵעֵמִים עֲלֵיכֶם עַל כַּבֵּד, וְאָנִי, אוֹסִיף עַל-עֲלֵכֶם; אָבִי, יִסֶּר אֶתְכֶם בְּשׁוֹטִים, וְאָנִי, אֲנִסֶּר אֶתְכֶם בְּעַקְרָבִים. **א יב,יב** וַיָּבוּ וַיִּרְבְּעִם וְכָל-הָעָם אֶל-רְחַבְעָם, בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, כַּאֲשֶׁר דִּבַּר הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר, שׁוּבוּ אֵלַי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי. **א יב,יג** וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ אֶת-הָעָם, קָשָׁה; וַיַּעֲזֹב אֶת-עֲצַת הַזְּקֵנִים, אֲשֶׁר יַעֲזָהוּ. **א יב,יד** וַיְדַבֵּר אֲלֵיהֶם, כַּעֲצַת הַיְלָדִים לֵאמֹר, אָבִי הַכְּבִיד אֶת-עֲלֵכֶם, וְאָנִי אוֹסִיף עַל-עֲלֵכֶם; אָבִי, יִסֶּר אֶתְכֶם בְּשׁוֹטִים, וְאָנִי אֲנִסֶּר אֶתְכֶם בְּעַקְרָבִים. **א יב,טו** וְלֹא-שָׁמַע הַמֶּלֶךְ, אֶל-הָעָם: כִּי-הִיִּתְהָה סִבָּה, מֵעַם יְהוָה, לְמַעַן הַקִּים אֶת-דִּבְרוֹ אֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה בְּיַד אַחֲזָה הַשִּׁילִנִּי, אֶל-יִרְבְּעָם בֶּן-נֶבֶט. **א יב,טז** וַיֵּרָא כָּל-יִשְׂרָאֵל, כִּי לֹא-שָׁמַע

המלך אלהם, וישבו העם את המלך דבר לאמר מה לנו חלק בך ולא נחלה בך-ישי לאהליך ישראל, עתה ראה ביתך דוד; וילך ישראל, לאהלו. **א יב, יז** ובני ישראל, הישבים בערי יהודה-וימלך עליהם, רחבעם. {פ}

א יב, יח וישלח המלך רחבעם, את-אדרם אשר על-המס, וירגמו כל-ישראל בו אבן, וימת; והמלך רחבעם, התאמץ לעלות במרפבה, לנוס; וישלם. **א יב, יט** ויפשו עו ישראל בבית דוד, עד היום הזה. {ס} **א יב, כ** ויהי כשמע כל-ישראל, כי-שב רבעם, וישלחו ויקראו אתו אל-העדה, וימליכו אתו על-כל-ישראל: לא היה אחרי בית-דוד, זולתי שבט-יהודה לבדו. **א יב, כא** ויבאו (ויבאו) רחבעם, וישלם, ויקהל את-כל-בית יהודה ואת-שבט בנימין מאה ושמנים אלה בחור, עשה מלחמה--להלחם, עם-בית ישראל, להשיב את-המלוכה, לרחבעם בן-שלמה. {פ}

א יב, כב ויהי דבר האלהים, אל-שמעיה איש-האלהים לאמר. **א יב, כג** אמר, אל-רחבעם בן-שלמה מלך יהודה, ואל-כל-בית יהודה, ובנימין; ויתר העם, לאמר. **א יב, כד** זה אמר ה' לא-תעלו ולא-תלחמו עם-אחיהם בני-ישראל, שובו איש לביתו--כי מאתי נהיה, הדבר הזה; וישמעו את-דבר יהוה, וישבו ללכת כדבר ה'. {ס} **א יב, כה** ויבן רבעם את-שכם בהר אפרים, וישב בה; ויצא משם, ויבן את-פנואל. **א יב, כו** ויאמר רבעם, בלבו: עתה תשוב הממלכה, לבית דוד. **א יב, כז** אם-יעלה העם הזה, לעשות זבחים בבית-יהוה בירושלם, ושב לב העם הזה אל-אדניהם, אל-רחבעם מלך יהודה; והרגני, ושב אל-רחבעם מלך-יהודה. **א יב, כח** ויועץ המלך--ויעש, שני עגלי זהב; ויאמר אלהם, רב-לכם מעלות ורושלים--הנה אלהיך ישראל, אשר העלוד מארץ מצרים. **א יב, כט** וישם את-האחד, בבית-אל; ואת-האחד, נתן בן. **א יב, ל** ויהי הדבר הזה, לחטאת; וילכו העם לפני האחד, עד-דן. **א יב, לא** ויעש, את-בית במות; ויעש פהנים מקצות העם, אשר לא-היו מבני לוי. **א יב, לב** ויעש רבעם חג בחדש השמיני בחמשה-עשר יום לחדש פחג אשר ביהודה, ויעל על-המוזבח--בן עשה בבית-אל, לזבח לעגלים אשר-עשה; והעמיד בבית אל, את-כהני הבמות אשר עשה. **א יב, לג** ויעל על-המוזבח אשר-עשה בבית-אל, בחמשה עשר יום בחדש השמיני--בחדש, אשר-בדא מלבד (מלבד); ויעש חג לבני ישראל, ויעל על-המוזבח להקטיר.

Destruction

2. II Melachim:25-8:10

ב כה, ח ובחדש החמישי, בשבעה לחדש--היא שנת תשע-עשרה שנה, למלך בכבדנאצר מלך-בבל: בא נבוזרדן רב-טבחים, עבד מלך-בבל--רושלים. **ב כה, ט** וישרף את-בית-ה', ואת-בית המלך; ואת כל-בתי ירושלים ואת-כל-בית גדול, שרף באש. **ב כה, י** ואת-חומת ירושלים, סביב--נתצו כל-חיל פשדים, אשר רב-טבחים.

Chagai

3. Chagai 1:1-5

א, א בשנת שתיים, לדרגוש המלך, בחדש הששי, ביום אחד לחדש--היה דבר-ה' ביד-חגי הנביא, אל-זרובבל בן-שאלתאיאל פחת יהודה, ואל-יהושע בן-הווצדק הכהן הגדול, לאמר. **א, ב** זה אמר ה' צבאות, לאמר: העם הזה אמרו, לא עת-בא עת-בית ה' להבנות. {פ}

א, ג ויהי, דבר-ה', ביד-חגי הנביא, לאמר. **א, ד** העת לכם אתם, לשבת בבתיכם ספונים--והבית הזה, חרב. **א, ה** ועתה, זה אמר ה' צבאות: שימו לבבכם, על-דרכיכם.

Ezra

4. Ezra 1:1-7, 3:1-4, 12-13

ע א,א ובשנת אחת, לכורש מלך פרס, לכלות דבר-ה', מפי ירמיה: העיר ה', את-רוח פרש מלך-פרס, ויעבר-קול בכל-מלכותו, ונגם-במכתב לאמר. **ע א,ב** כה אמר, פרש מלך פרס--כל ממלכות הארץ, נתן לי ה' אלקי השמים; והוא-פקד עלי לבנות-לו בית, בירושלם אשר ביהודה. **ע א,ג** מי-בכם מכל-עמו, יהי אלקיו עמו, ויעל, לירושלם אשר ביהודה; ויבן, את-בית ה' אלקי ישראל--הוא האלקים, אשר בירושלם. **ע א,ד** וכל-הנשאר, מכל-המקמות אשר הוא גר-שם--ונשאווהו אנשי מקמו, בכסף ובזהב ובכרש ובבמהמה; עם-הנדבה--לבית האלקים, אשר בירושלם. **ע א,ה** ויקומו ראשי האבות, ליהודה ובנימן,

והכהנים, והלוים; לכל העיר האלקים, את-רוחו, לעלות לבנות, את-בית ה' אשר בירושלם. **ע א,ו** וכל-סביבתיהם חזקו בידיהם, בכלי-קסף וזהב וברכוש ובבמהמה ובמגדנות--לבד, על-כל-התנדב. {ס} **ע א,ז** והמלך פורש, הוציא את-כלי בית-ה', אשר הוציא נבוכדנצר מירושלם, ויתנם בבית אלקיו.

ע א,ג ויגע החדש השביעי, ובני ישראל בערים; {ס} ויאספו העם פאיש אחד, אל-ירושלם. {ס} **ע א,ג** ויקם ישוע בן-יוצדק ואחיו הכהנים, וזרובבל בן-שאתיאל ואחיו, ויבנו, את-מזבח אלקי ישראל--להעלות עליו, עלות, ככתוב, בתורת משה איש-האלקים. **ע א,ג** ויכינו המזבח, על-מכונתיו, פי באימה עליהם, מעמי הארצות; ויעל (ויעלו) עליו עלות לה', עלות לבקר ולערב. **ע א,ד** ויעשו את-חג הסוכות, ככתוב; ועלת יום ביום במספר, כמשפט דבר-יום ביומו.

ע א,יב ורבים מהכהנים והלוים וראשי האבות הזקנים, אשר ראו את-הפית הראשון בנסדו--זה הפית בעיניהם, בכים בקול גדול; ורבים בתרועה בשמחה, להרים קול. **ע א,יג** ואין העם, מכירים קול תרועת השמחה, לקול, בכי העם: כי העם, מריעים תרועה גדולה, והקול נשמע, עד-למרחוק.

Nechemia

5. Nechemia 4:9-12

נ ד,ט ויהי כאשר שמעו אויבינו, כי נודע לנו, ויפך האלקים, את-עצתם; ונשוב (ונשב) בלנו אל-החומה, איש אל-מלאכתו. **נ ד,י** ויהי מן-היום ההוא, חצי נערי ערבים במלאכה, וחצים מחזיקים והרמחים המגנים, והקשתות והשכינים; והשורים--אחרי, כל-בית יהודה. **נ ד,יא** הבונים בחומה והנשאים בסבל, עמשים; באחת ידו עשה במלאכה, ואחת מחזקת השלח. **נ ד,יב** והבונים--איש חרבו אסורים על-מתניו, ובונים; והתוקע בשופר, אצלי.

POST BIBLICAL

GREEKS

6. Maccabeas I:20-25

[20] After subduing Egypt, Antiochus returned in the one hundred and forty-third year. He went up against Israel and came to Jerusalem with a strong force. [21] He arrogantly entered the sanctuary and took the golden altar, the lampstand for the light, and all its utensils. [22] He took also the table for the bread of the Presence, the cups for drink offerings, the bowls, the golden censers, the curtain, the crowns, and the gold decoration on the front of the temple; he stripped it all off. [23] He took the silver and the gold, and the costly vessels; he took also the hidden treasures which he

found. [24] Taking them all, he departed to his own land. He committed deeds of murder, and spoke with great arrogance. [25] Israel mourned deeply in every community

168 BCE MACCABEES

7. Talmud Bavli, Shabbos 21b

מאי חנוכה? דתנו רבנן: בכ"ה בכסליו יומי דחנוכה תמניא אינון, דלא למספד בהון ודלא להתענות בהון. שכשנכנסו יוונים להיכל טמאו כל השמנים שבהיכל, וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול, ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים. לשנה אחרת קבעום ועשאוּם ימים טובים בהלל והודאה.

8. Rambam, Megilah 3:1

בבית שני כשמלכו יון גזרו גזרות על ישראל ובטלו דתם ולא הניחו אותם לעסוק בתורה ובמצוות, ופשטו ידם בממונם ובכנותיהם ונכנסו להיכל ופרצו בו פרצות וטמאו הטהרות, וצר להם לישראל מאד מפניהם ולחצום לחץ גדול עד שריחם עליהם אלקי אבותינו והושיעם מידם והצילם וגברו בני חשמונאי הכהנים הגדולים והרגום והושיעו ישראל מידם והעמידו מלך מן הכהנים וחזרה מלכות לישראל יתר על מאתים שנה עד החורבן השני.

19 BCE HEROD

9. Talmud Bavli, Baba Basra 3b-4a

הורדוס עבדא דבית חשמונאי הוה, נתן עיניו באותה תינוקת. יומא חד שמע ההוא גברא בת קלא דאמר: כל עבדא דמריד השתא מצלח, קם קטלינהו לכולהו מרותיה ושיירה לההיא ינוקתא. כי חזת ההיא ינוקתא דקא בעי למינסבה, סליקא לאיגרא ורמא קלא, אמרה: כל מאן דאתי ואמר מבית חשמונאי קאתינא - עבדא הוא, דלא אישתיירא מיניהו אלא ההיא ינוקתא, וההיא ינוקתא נפלה מאיגרא לארעא. טמנה שבע שנין בדובשא. איכא דאמרי: בא עליה, איכא דאמרי: לא בא עליה. דאמרי לה בא עליה, הא דטמנה - ליתוביה ליצריה; ודאמרי לה לא בא עליה, האי דטמנה - כי היכי דנאמרו: בת מלך נסב. אמר: מאן דריש + דברים י"ז + מקרב אחיך תשים עליך מלך? רבנן, קם קטלינהו לכולהו רבנן, שבקיה לבבא בן בוטא למשקל עצה מניה.

אהדר ליה כלילא דיילי, נקרינהו לעיניה. יומא חד אתא ויתיב קמיה, אמר: חזי מר האי עבדא בישא מאי קא עביד! אמר ליה: מאי אעביד ליה? א"ל: נלטייה מר! אמר ליה, [כתיב:] + קהלת י' + גם במדעך מלך אל תקלל. אמר ליה: האי לאו מלך הוא! א"ל: וליהו עשיר בעלמא, וכתיב: + קהלת י' + ובחדרי משכבך אל תקלל עשיר, ולא יהא אלא נשיא, וכתיב: + שמות כ"ב + ונשיא בעמך לא תאור. א"ל: בעושה מעשה עמך, והאי לאו עושה

מעשה עמך! א"ל: מסתפינא מיניה. א"ל: ליכא איניש דאזיל דלימא ליה, דאנא ואת יתיבנא. א"ל, כתיב: + קהלת י' + כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. א"ל: אנא הוא, אי הוואי ידענא דזהרי רבנן כולי האי לא הוה קטילנא להו, השתא מאי תקנתיה דההוא גברא? א"ל: הוא כבה אורו של עולם, דכתיב: + משלי ו' + כי נר מצוה ותורה אור, ילך ויעסוק באורו של עולם, דכתיב: + ישעיהו ב' + ונהרו אליו כל הגוים. איכא דאמרי, הכי א"ל: הוא סימא עינו של עולם, דכתיב: + במדבר ט"ו + והיה אם מעיני העדה, ילך ויתעסק בעינו של עולם, דכתיב: + יחזקאל כ"ד + הנני מחלל את מקדשי גאון עוזכם מחמד עיניכם. א"ל: מסתפינא ממלכותא,

א"ל: שדר שליחא, וליזיל שתא וליעכב שתא ולהדר שתא, אדהכי והכי סתרת [ליה] ובניית [ליה].

10. Talmud Bavli, Sukkah 51b

מי שלא ראה בית המקדש בבנינו לא ראה בנין מפואר מעולם, מאי היא? - אמר אב"י ואיתימא רב חסדא: זה בנין הורדוס.

11. Josephus Antiquities of the Jews - Book XV :CHAPTER 11.

HOW HEROD REBUILT THE TEMPLE AND RAISED IT HIGHER AND MADE IT MORE MAGNIFICENT THAN IT WAS BEFORE; AS ALSO CONCERNING THAT TOWER WHICH HE CALLED ANTONIA.

1. AND now Herod, in the eighteenth year of his reign, and after the acts already mentioned, undertook a very great work, that is, to build of himself the temple of God, (22) and make it larger in compass, and to raise it to a most magnificent altitude, as esteeming it to be the most glorious of all his actions, as it really was, to bring it to perfection; and that this would be sufficient for an everlasting memorial of him; but as he knew the multitude were not ready nor willing to assist him in so vast a design, he thought to prepare them first by making a speech to them, and then set about the work itself; so he called them together, and spake thus to them: "I think I need not speak to you, my countrymen, about such other works as I have done since I came to the kingdom, although I may say they have been performed in such a manner as to bring more security to you than glory to myself; for I have neither been negligent in the most difficult times about what tended to ease your necessities, nor have the buildings. I have made been so proper to preserve me as yourselves from injuries; and I imagine that, with God's assistance, I have advanced the nation of the Jews to a degree of happiness which they never had before; and for the particular edifices belonging to your own country, and your own cities, as also to those cities that we have lately acquired, which we have erected and greatly adorned, and thereby augmented the dignity of your nation, it seems to me a needless task to enumerate them to you, since you well know them yourselves; but as to that undertaking which I have a mind to set about at present, and which will be a work of the greatest piety and excellence that can possibly be undertaken by us, I will now declare it to you. Our fathers, indeed, when they were returned from Babylon, built this temple to God Almighty, yet does it want sixty cubits of its largeness in altitude; for so much did that first temple which Solomon built exceed this temple; nor let any one condemn our fathers for their negligence or want of piety herein, for it was not their fault that the temple was no higher; for they were Cyrus, and Darius the son of Hystaspes, who determined the measures for its rebuilding; and it hath been by reason of the subjection of those fathers of ours to them and to their posterity, and after them to the Macedonians, that they had not the opportunity to follow the original model of this pious edifice, nor could raise it to its ancient altitude; but since I am now, by God's will, your governor, and I have had peace a long time, and have gained great riches and large revenues, and, what is the principal filing of all, I am at amity with and well regarded by the Romans, who, if I may so say, are the rulers of the whole world, I will do my endeavor to correct that imperfection, which hath arisen from the necessity of our affairs, and the slavery we have been under formerly, and to make a thankful return, after the most pious manner, to God, for what blessings I have received from him, by giving me this kingdom, and that by rendering his temple as complete as I am able."

68 CE ROME AND DESTRUCTION

12. Josephus, Wars of the Jews 7:1:1

HOW THE ENTIRE CITY OF JERUSALEM WAS DEMOLISHED, EXCEPTING THREE TOWERS; AND HOW TITUS COMMENDED HIS

SOLDIERS IN A SPEECH MADE TO THEM, AND DISTRIBUTED REWARDS TO THEM AND THEN DISMISSED MANY OF THEM.

1. NOW as soon as the army had no more people to slay or to plunder, because there remained none to be the objects of their fury, (for they would not have spared any, had there remained any other work to be done,) Caesar gave orders that they should now demolish the entire city and temple, but should leave as many of the towers standing as were of the greatest eminency; that is, Phasaelus, and Hippicus, and Mariamne; and so much of the wall as enclosed the city on the west side. This wall was spared, in order to afford a camp for such as were to lie in garrison, as were the towers also spared, in order to demonstrate to posterity what kind of city it was, and how well fortified, which the Roman valor had subdued; but for all the rest of the wall, it was so thoroughly laid even with the ground by those that dug it up to the foundation, that there was left nothing to make those that came thither believe it had ever been inhabited. This was the end which Jerusalem came to by the madness of those that were for innovations; a city otherwise of great magnificence, and of mighty fame among all mankind.

135 CE AELIA CAPITOLINA

13. <http://www.britannica.com/place/Aelia-Capitolina>

Aelia Capitolina, city founded in ad 135 by the Romans on the ruins of Jerusalem, which their forces, under Titus, had destroyed in ad 70. The name was given, after the Second Jewish Revolt (132–135), in honour of the emperor Hadrian (whose nomen, or clan name, was Aelius) as well as the deities of the Capitoline Triad (Jupiter, Juno, and Minerva). A sanctuary to Jupiter was built on the Temple Mount, and statues of Roman deities were erected in the city, in intentional violation of Old Testament law. The area was walled and a large foreign population imported; Jews were generally forbidden entrance to the city. The present walls of the Old City of Jerusalem follow the layout of the Roman walls. The name was used until Christianity became the official religion of the Roman Empire in the 4th century.

312 CE CHRISTIANITY

14. National Geographic http://www.nationalgeographic.com/lostgospel/timeline_10.html

Emperor Constantine I is often credited with converting the Roman Empire to Christianity. In fact, though he ended the persecution of Christians and eventually converted, some historians debate the true nature of his faith.

His association with Christianity began with a fateful battle for control of the Western Roman Empire. Constantine faced Western Roman Emperor

Rabbi Ya'a

Maxentius at the Tiber River's Mulvian Bridge in A.D. 312. Fourth-century historian and bishop Eusebius of Caesarea reported that before the great battle Constantine saw a flaming cross in the sky bearing the words "in this sign thou shalt conquer." Constantine did indeed conquer, routing and killing his enemy on a day that loomed large not only for the emperor but for the Christian faith.

The next year Constantine, now the Western Roman Emperor, and Eastern Roman Emperor Licinius signed the Edict of Milan, which finally ensured religious tolerance for Christians. The agreement granted freedom of worship to all, regardless of deity, and brought an end to the Age of Martyrs, which had begun after Jesus' death. Christians were also given specific legal rights such as the return of confiscated property and the right to organize dedicated churches.

After unifying the Roman Empire under his rule in A.D. 324, Constantine rebuilt his seat of his power in largely Christian Byzantium, which was renamed Constantinople and today is Istanbul. The growth of a Christian ruling class under Constantine ensured the faith's increasing and enduring prominence through the Roman, and later Byzantine, Empire.

15. Catholic Encyclopedia <http://www.newadvent.org/cathen/07425a.htm>

Holy Sepulchre refers to the [tomb](#) in which the Body of [Jesus Christ](#) was laid after His death upon the Cross.

The [Evangelists](#) tell us that it was [Joseph of Arimathea's](#) own new monument, which he had hewn out of a rock, and that it was closed by a great stone rolled to the door ([Matthew 27:60](#); [Mark 15:46](#); [Luke 23:53](#)). It was in a garden in the place of the Crucifixion, and was nigh to the Cross ([John 19:41, 42](#)) which was erected outside the walls of [Jerusalem](#), in the place called Calvary ([Matthew 27:32](#); [Mark 15:20](#); [John 19:17](#); cf. [Hebrews 13:12](#)), but close to the city ([John 19:20](#)) and by a street ([Matthew 27:39](#); [Mark 15:29](#)). That it was outside the city

is confirmed by the well-known fact that the [Jews](#) did not permit burial inside the city except in the case of their kings. No further mention of the place of the Holy Sepulchre is found until the beginning of the fourth century. But nearly all scholars maintain that the [knowledge](#) of the place was handed down by oral tradition, and that the correctness of this [knowledge](#) was [proved](#) by the investigations caused to be made in 326 by the [Emperor Constantine](#), who then marked the site for future ages by erecting over the Tomb of Christ a [basilica](#), in the place of which, according to an unbroken written tradition, now stands the church of the Holy Sepulchre. ...

The edifice built over the Holy Sepulchre by Constantine was dedicated in 336. The Holy Sepulchre, separated by excavation from the mass of rock, and surmounted by a gilded [dome](#), was in the centre of a rotunda 65 feet in diameter. The basilica, extending eastward from this to a distance of 250 feet, embraced Calvary in its south aisle. An atrium and a propylaeum gave a total length of 475 feet. The magnificent monument was destroyed by fire in 614, during the Persian invasion under Chosroes II. Two hundred years later new buildings were begun by the Abbot Modestus and finished, in 626, with the aid of the [Patriarch of Alexandria](#), who had sent money and one thousand workmen to Jerusalem. These buildings were destroyed by the [Mohammedans](#) in 1010. Smaller churches were erected in 1048, and stood intact until the [crusaders](#) partly removed them and partly incorporated them in a magnificent basilica that was completed in 1168. As in the basilica of Constantine, so also in that of the [crusaders](#), a rotunda at the western end rose over the Holy Sepulchre. This basilica was partially destroyed by fire in 1808, when the rotunda fell in upon the Sepulchre. A new church designed by the Greek architect, Commenes, and built at the expense of Greeks and [Armenians](#), was dedicated in 1810. The [dome](#) of its rotunda was rebuilt in 1868, [France](#), [Russia](#), and Turkey defraying the expenses. In the middle of this rotunda is the Tomb of [Christ](#), enclosed by the monument built in 1810 to replace the one destroyed then.

638 CE MOSLEM CONQUEST OF YERUSHALAYIM

16. Quran, Chapter 17 (Al-Isra) verse 1

Exalted is He who took His Servant by night from al-Masjid al-Haram to al-Masjid al-Aqsa, whose surroundings We have blessed, to show him of Our signs. Indeed, He is the Hearing, the Seeing.

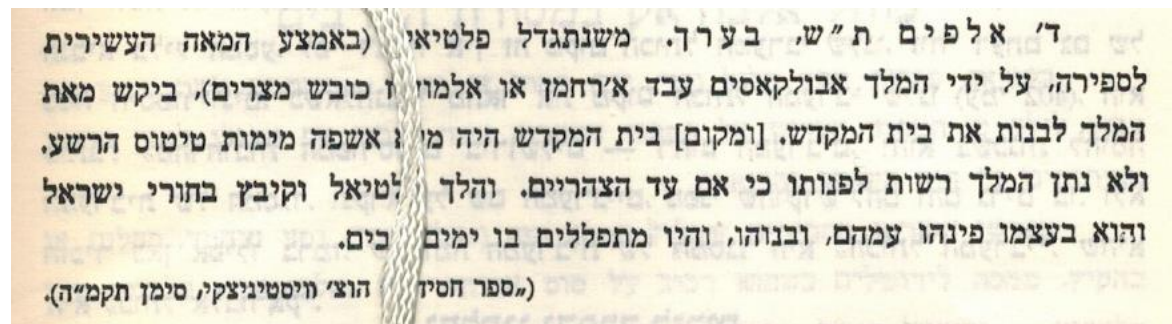
17. Sahih al-Bukhari, Volume 5, Book 58, Number 226

Narrated [Jabir bin 'Abdullah](#): That he heard God's Apostle saying, "When the people of [Quraish](#) did not believe me (i.e. the story of my Night Journey), I stood up in Al-Hijr and God displayed Jerusalem in front of me, and I began describing it to them while I was looking at it."

688-91 CE CONSTRUCTION OF DOME OF THE ROCK

18. Sefer Chasidim

1010 CE

1099CE CRUSADERS CONQUER JERUSALEM

איסור העליה על הר הבית

...שפשטה על הבית בעת הזאת מלכות אדום הרשעה והסירה את מלכות ישמעאל וזמן העת ההיא חיללו המקדש המעוה. שעשו אותו בית תפילה להם והעמידו פסילי בתוכו, והסירו התמיד. — שמנעו את ישראל מלהתפלל בבית ולקיים בו מצוות אשר היא כנגד התמידין. כי מיום שגברו אלו הרשעים על הבית, לא הניחו לבוא בתוכו אף איש אחד יהודי אינו נמצא בירושלים בימים האלה.
(«מגילת המגילה», השער הרביעי, לר' אברהם בר חייא.)

היהודים נשרפו בבית הכנסת שעל הר הבית

וצבא הצלבנים הקיף את העיר, שם עליה מצור, נלחם בה ואחרי התקפות מרובות הכניע אותה במחצית החודש (יולי) והרבה סאראצינים ויהודים שהיו בפנים העיר נהרגו. («חיי אלכסיוס» לחנה קומאנין, ע"פ הגיל.)

הטבח בעיר היה נורא. הם כינסו את היהודים בבית הכנסת שלהם, ואחרי כן הציתו בו אש. אחרי כן הרסו את הקברים.
(«מראת אל זמן» לסופר הערבי סבט איבן אל גויוז, עפ"י דינבורג הגיל.)

— — איך ננעלו יושבי הטבור... למסרם אל עם לועז, ובתימו היו לשוסייהם, ולא נמצא כמו כמלונה במיקשה אחרי חרב היונה אשר הוערה מתערה. טסו אחד מעיר ושנים ממשפחה, יתר הפליטה, כדור אל ארץ רחבת ידים, והוטלו ממקום קדוש לשאיה בארץ נכריה, תקפה זרוע גאיותנית והאיצה במטאטי השמד וגירשה את כל מייחדי שם מכל גבול עפרות קודש בלי לחוננה, ולא להתרצות עוד באבניה, על כן נאנחה בשברון מתניים, כי אנשו מכותיה — —

(ממכתב של פליטי ירושלים, פירסם רש"א וורטהיימר, נניו ירושלים ב')

וימלך עליה גוטפרידו שר גלטיאה ויגרש את כל היהודים מירושלים ותחומיה.
(שלשלת הקבלה, הוצ' ורשה)

1115-42CE TEMPLUM DOMINI

19. Desmond Seward, *The Monks of War*, Penguin Books, London, 1972

Jerusalem was stormed in July 1099. The rabid ferocity of its sack showed just how little the Church had succeeded in Christianizing atavistic instincts. The entire population of the Holy City was put to the sword, Jews as well as Moslems, 70,000 men, women and children perished in a holocaust, which raged for three days. In places men waded in blood up to their ankles and horsemen were splashed by it as they rode through the streets.

1120 CE FORMATION OF KNIGHTS TEMPLAR

20. Albert Pike, *Morals and Dogma*, The Roberts Publishing Co., Washington, 1871.

In 1118, nine Knights Crusaders in the East, among whom were Geoffroi de Saint-Omer and Hughes de Payens, consecrated themselves to religion, and took an oath between the hands of the Patriarch of Constantinople, a See always secretly or openly hostile to that of Rome from the time of Photius. The avowed object of the Templars was to protect the Christians who came to visit the Holy Places: their secret object was the rebuilding of the Temple of Solomon on the model prophesied by Ezekiel...

1165 CE THE TRAVELS OF BINYAMIN OF TUDELA

21. The Journeys of Binyamin of Tudela

www.hebrewbook
ג"י היים תשס"ט

מסעות
של רבי בנימין

זה הספר מחובר מדברים שספר איש אחד מארץ
כנראה שמו רבי בנימין בר יונה מט דילה זל"ל :
וילך הלך ויבא לארצות רבות ורחוקות כאשר יתפרס
בדבריו אל יבכל מקום שבא בו כתב כל היבדים שראה
או ששמע מפי אנשי אמת אשר נשמעו בארץ ספרד :
וכך הוא זכר מקלת הגדולים והנשיאים שחקקת
מקומות וכשנא הביא דבריו אלכ עמו לארץ
קיימת יליאה בשנת מתקל"ג : והיה רבי
בנימין הנזכר איש מבין ויחטיל בעל
טובה ובכל דבר ודבר שביקשו
כלי לפשט חתביו כמלאך
דבריו מחוקקים ולימים
בפיו כי היס איש
אמת :

נרפס בק"ק
וולצבאד

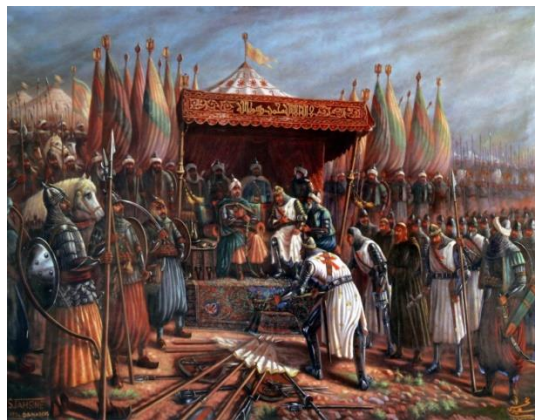
לעמק אילון וקוראין אותו אדום וואל דלונא • ומשם פרסה אחת
להר הכוריה לנרא"ן רוד היא עיר נכעון הגדולה ואין שם יהודים •
ומשם שלש פרסאות לירושלם היא עיר קטנה ובצורה תחרת שלשרה
חוקית ובה אנשי הרבה יעקובין וארמכים ויונים ונורגין ופרנקוש
מכל לשונות הנשים וישלם בית הצביעה שקונים אותו היהודים ככל
שנה מהלך שלא יעשה שום אדם צביעה בירושלם כי אם היד-ודית
לברם והם מאתי יהודים דרים החתה כנגדל רוד כפאת הכרינ' ובחומות
שכנגדל רוד הבנין הראשון של יסוד כמו עשר אמות סכני' הקרסוני'
שכנו אבותינו והשאר בנין ישכעארי' ואין בכל העיר בנין חזק יותר
שכנגדל רוד ושם שתי כתי' אישיתלי ויוצאי' בנינו ארבע מאות פרושי'
ושם ינחו כל החולים הכאי' שם ונהנין להם כל ספוקם בחיוריהם
ובמותם ובכית שני קוראין אותו שפתלי שלמין והוא ארסון שעשרה

<http://www.sacred-texts.com/jud/mhl/mhl20.htm>

THE TRAVELS OF BENJAMIN OF TUDELA

One parasang to Gran David, formerly the large city of Gibeon. It contains no Jewish inhabitants. From thence it is three parasangs to Jerusalem, a small city strongly fortified with three walls. It contains a numerous population, composed of Jacobites, Armenians, Greeks, Georgians, Franks, and indeed of people of all tongues. The dyeing-house is rented by the year, and the exclusive privilege of dyeing is purchased from the king by the Jews of Jerusalem, two hundred of whom dwell in one corner of the city, under the tower of David. About ten yards of the base of this building are very ancient, having been constructed by our ancestors; the remaining part was added by the Mohammedans. The city contains no building stronger than the tower of David. There are at Jerusalem two hospitals, which support four hundred knights, and afford shelter to the sick; these are provided with everything they may want, both during life and in death; the second is called the hospital of Solomon, being the palace originally built by King Solomon. This hospital also harbors and furnishes four hundred knights, 12 who are ever ready to wage war, over and above those knights who arrive from the country of the Franks and other parts of Christendom. These generally have taken a vow upon themselves to stay a year or two, and they remain until the period of their vow is expired. The large place of worship, called Sepulcher, and containing the sepulcher of that man, 13 is visited by all pilgrims. Jerusalem has four gates, called the gates of Abraham, David, Sion, and Jehoshaphat. The latter stands opposite the place of the holy temple, which is occupied at present by a building called Templo Domino. Omar Ben Al-Khataab erected a large and handsome cupola over it, and nobody is allowed to introduce any image or painting into this place, it being set aside for prayers only. In front of it you see the western wall, one of the walls which formed the Holy of Holies of the ancient temple; it is called the Gate of Mercy, and all Jews resort thither to say their prayers near the wall of the court-yard. At Jerusalem you also see the stables erected by Solomon, and which formed part of his house. Immense stones have been employed in this fabric, the like of which are nowhere else to be met with. You further see to this day vestiges of the canal near which the sacrifices were slaughtered in ancient times; and all Jews inscribe their name upon an adjacent wall. If you leave the city by the gate of Jehoshaphat, you may see the pillar erected on Absalom's place, and the sepulcher of King Uzziah, and the great spring of Shiloah, which runs into the brook Kedron. Over this spring is a large building erected in the times of our forefathers. Very little water is found at Jerusalem; the inhabitants generally drink rain-water, which they collect in their houses.

1187 CE Saladin conquers Yerushalayim

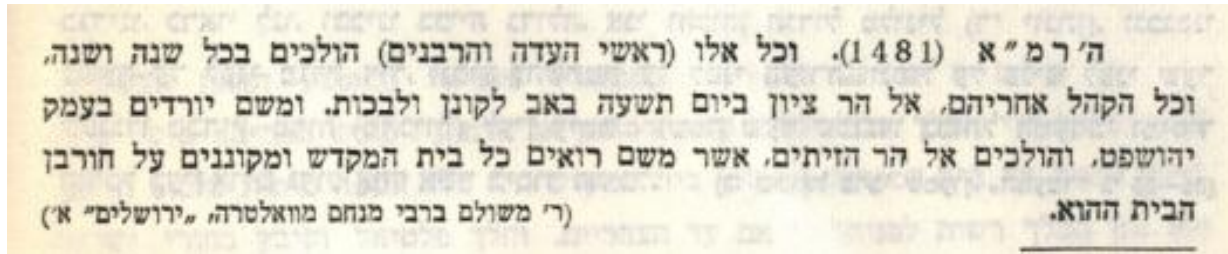

1260 CE MAMLUKS ENHANCE HARAM

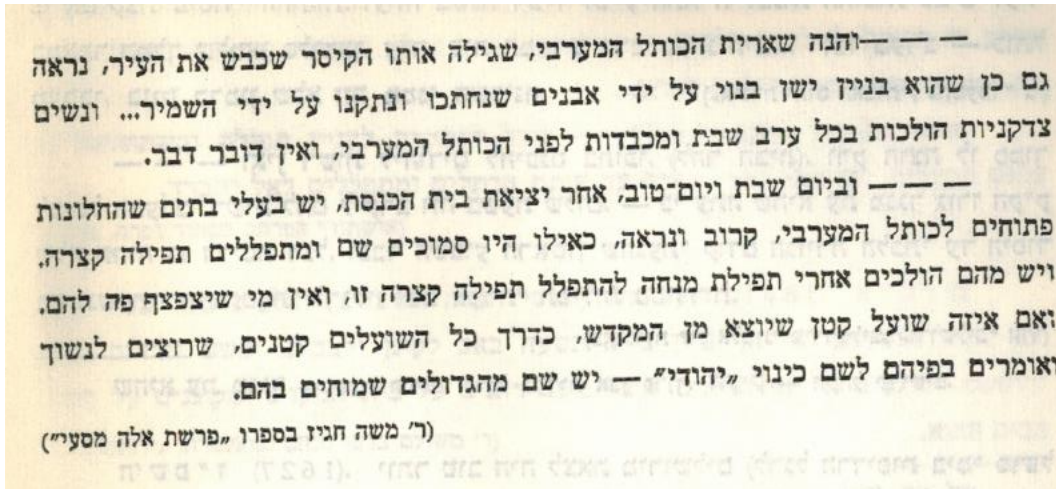
22. Ramban, Letter to his son

After the Disputation of Barcelona, Nahmanides was exiled from Aragon, and in 1267 he made aliyah to the Land of Israel. In an letter to his son, he described the Jewish community of Jerusalem devastated by the Crusades:

“Many are its forsaken places, and great is the desecration. The more sacred the place, the greater the devastation it has suffered. Jerusalem is the most desolate place of all. ... There are ten men who meet on the Sabbaths they hold services at their home. ... Even in its destruction, it is an exceedingly good land.”

1520-36 SULEIMAN THE MAGNIFICENT STRENGTHENED THE HARAM

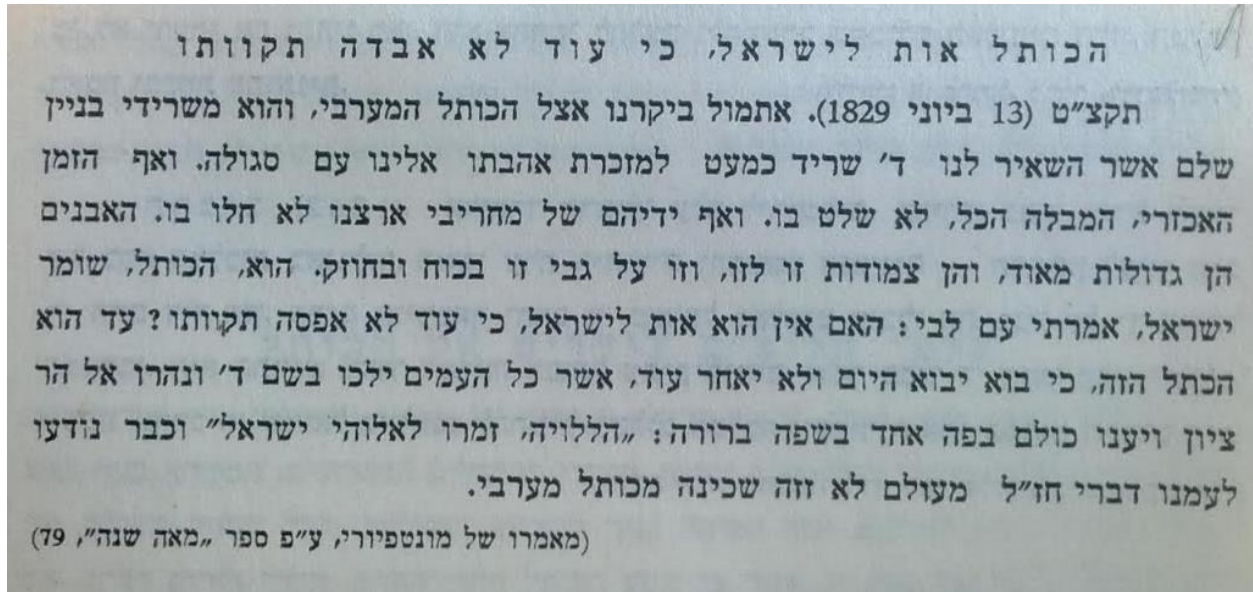

23. Mark Twain, Innocents Abroad, Chapter LIII

The population of Jerusalem is composed of Moslems, Jews, Greeks, Latins, Armenians, Syrians, Copts, Abyssinians, Greek Catholics, and a handful of Protestants. One hundred of the latter sect are all that dwell now in this birthplace of Christianity. The nice shades of nationality comprised in the above list, and the languages spoken by them, are altogether too numerous to mention. It seems to me that all the races and colors and tongues

of the earth must be represented among the fourteen thousand souls that dwell in Jerusalem. Rags, wretchedness, poverty and dirt, those signs and symbols that indicate the presence of Moslem rule more surely than the crescent-flag itself, abound. Lepers, cripples, the blind, and the idiotic, assail you on every hand, and they know but one word of but one language apparently—the eternal "bucksheesh." To see the numbers of maimed, malformed and diseased humanity that throng the holy places and obstruct the gates, one might suppose that the ancient days had come again, and that the angel of the Lord was expected to descend at any moment to stir the waters of Bethesda. Jerusalem is mournful, and dreary, and lifeless. I would not desire to live here.

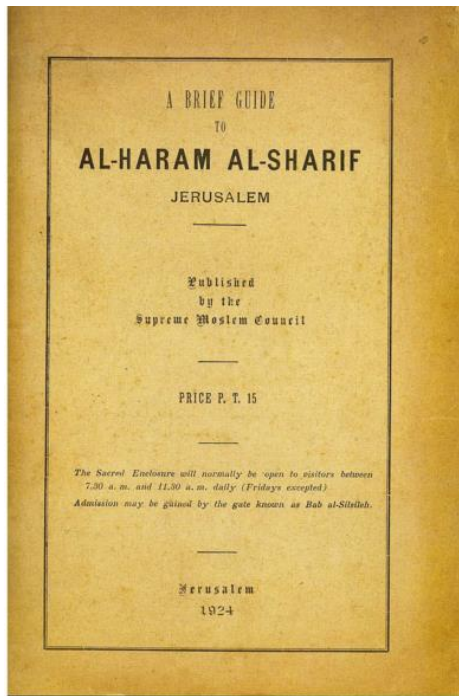

1917 BRITISH CONQUER YERUSHALAYIM

Allenby enters Jerusalem 1917. Jewish Legion soldiers at the Western Wall after taking part in 1917 British conquest of Jerusalem

1896	28,112	8,560	8,748	45,420	Calendar of Palestine for the year 5656	Harrel and Stendel, 1974
1922	33,971	13,413	14,669	62,578	Census of Palestine (British)	Harrel and Stendel, 1974

— 4 —

THE HARAM.

HISTORICAL SKETCH

The words al-Haram al-Sharif, which can perhaps best be rendered by "The August Sanctuary", denote the whole of the sacred enclosure which it is the object of this Guide to describe. Its plan is roughly that of a rectangle whose major axis runs from north to south; its area is approximately 145,000 square metres. If you wish to have some idea of its extent and to see it whole before proceeding to examine it in detail, you would be well-advised to begin your visit by walking to the north-west corner, and there, ascending the flight of steps which lead up to the disused building on the right, you will see the whole area spread before you. The view shown on the frontispiece (Fig. 1) was taken, although at a considerable altitude, from the very spot where you are standing.

The two principal edifices are the Dome of the Rock, on a raised platform in the middle, and the mosque of al-Aqsa against the south wall. Other buildings which we shall consider later lie dotted about here and there. On the left, along the east wall, the double portals of the Golden Gate appear. On every side, trees break the prospect, which lend a peculiar charm to the scene. The site is one of the oldest in the world. Its sanctity dates from the earliest (perhaps from pre-historic) times. Its identity with the site of Solomon's Temple is beyond dispute. This, too, is the spot, according to the universal belief, on which "David built there an altar unto the Lord, and offered burnt offerings and peace offerings". (1)

1929 ARAB RIOTS

Published 1929: "Trouble in Palestine- fanatic Arabs massacre Jews in streets of Jerusalem"

24. http://www.camera.org/index.asp?x_context=2&x_outlet=118&x_article=1691

Between 1918 and 1928, the Jewish population in Palestine doubled, to about 150,000. Palestinian Arabs were concerned about this and their leaders, with Haj Amin al Husseini at the forefront, fanned the flames of hatred and suspicion. Husseini, now the Grand Mufti of Jerusalem, used the Western (Wailing) Wall — the last remnant of the Jewish Holy Temple compound — as a focal point for his anti-Zionist campaign.

In September 1928, a small group of Jews erected a "mechitza" (a divider to separate men and women during prayers) for Yom Kippur prayers at the Western Wall. The British forcibly dismantled the divider, but Husseini used this incident as a pretext to incite Muslims. He accused the Jews of attempting to seize Muslim holy sites, including the al Aqsa Mosque.

Arab rioters on Temple Mount, 1929 (from: Pillar of Fire)

A virulent propaganda campaign calling for jihad against the Jews resulted in the frequent beating and stoning of Jews worshipping at the Wall and culminated in widespread, murderous riots across Palestine in August 1929.

August 15, 1929 was Tisha B'Av, the day on which Jews commemorate the destruction of the Holy Temple. Thousands of Jews marched to the Wall to protest British restrictions on Jewish prayer there, and to reaffirm their Jewish connection to the holy site. They displayed their nationalistic fervor by singing Hatikvah (later to become Israel's national anthem). The following day, mobs of armed Arab worshippers inflamed by anti-Jewish sermons, fell upon Jewish worshippers at the Wall, destroying Jewish prayer books and notes placed between the stones of the wall. On August 17, a Jewish boy was killed by Arabs during ensuing riots in the Jerusalem neighborhood of Bukharan.

According to the *Davar* newspaper of August 20, 1929, incitement against the Jews was rampant, especially in the Jerusalem and Hebron area. Rumors were spread that Jews had cursed Islam and intended to take over their holy places; Muslims were told that it was their duty to take revenge. "Defend the Holy Places" became the battle cry.

On August 23, more than 1000 Arabs launched attacks on Jews throughout Jerusalem. Forty-seven people were killed. This was followed by widespread attacks on Jews throughout Palestine. Again, the British forbade Jews to organize armed self-defense units and within several days, 133 Jews had been killed and 339 wounded. Arab attackers sustained high numbers of casualties (116), almost all of whom were killed by British police trying to quell the violence. Jewish leaders reported that Arab attacks showed evidence of organized warfare; Arab assaults on Jewish communities extended from as far south as Hebron to Haifa, Safed, Mahanaim and Pekiin in the north. A state of emergency was declared and martial law was imposed by the British.

1948 STATE OF ISRAEL DECLARED.

Jordan conquers old city and removes all Jews

25. O Jerusalem

A few minutes later, a gigantic explosion shook Jerusalem. A thick cloud of red-gray dust billowed up from the heart of the Old City, darkening the horizon before the Jewish Quarter and sprinkling its alleys with a brick dust. As the smoke finally cleared, a thousand anguished Jewish voices began to chant in the basements of the three remaining synagogues Judaism's holiest prayer, the Shema Yisrael. It had been Fawzi el Kutub and not Abdullah Tell who had come to tea at the Hurva Synagogue. Using the last explosives left in his Turkish bath, Kutub had wreaked his final revenge on the neighbors against whom he had waged his lifetime's crusade. The skyline of Jerusalem had lost one of its great monuments. He had reduced what was left of the city's most precious synagogue to ruins.

The shortest, saddest exile in modern Jewish history began just before sunset. Two by two, some thirteen hundred residents of the Jewish Quarter started over the five hundred yards separating them from Zion Gate and the New City. Their departure marked the end of almost two thousand years of continuous Jewish residence—interrupted only by a sixty-year period in the sixteenth century—inside the Old Walls of Jerusalem. Abandoned behind them was the ruined wall over which they and so many generations before them had been sorrowing sentinels. As the villagers of Hebron had uprooted the orchards of Kfar Etzion to eradicate the last traces of Jewish settlement from their hills, so the last vestiges of Jewish residence inside Jerusalem's walls would be effaced from their ancient quarter. As the refugees passed through Zion Gate, sparks from the first of their fired buildings sputtered into the sky.

Tell's Legionnaires offered them the protection of their bodies along the narrow passageways and staircases so familiar to them, holding back the excited Arab crowds. They helped the aged, carried bundles or children for overburdened women. They drove back the excited mob with their rifle butts, arrested those who tried to pelt the Jews with stones, and, on one occasion, fired over the crowd's head to hold them back.

Some of those people abandoning their homes had never been outside the Old City. One 100-year-old man had left it ninety years earlier to look at the first houses built outside its walls; he had never left since. Saddest sight of all were the bearded old men, leaving a lifetime of study behind them. Some, fortunate enough to pass their own homes on their way into exile, stopped to reverently kiss the mezuzah, the blessed inscription on the lintel of their front door.

1967 Har Habayit Beyadeinu

26. Six Days of War, Michael Oren

Gur and his men, meanwhile, stepped into the tranquil, tree-lined plaza known to Muslims as the Noble Sanctuary (*al-Haram al-Sharif*) and to Jews as the Temple Mount (*Har ba-Bayit*). The site of both the First and Second Temples, believed to be the scene of Isaac's binding and of Muhammad's ascent to heaven, it was a Holy Place par excellence, revered by millions. Arik Akhmon, the intelligence officer, described the moment: "There you are on a half-track after two days of fighting, with shots still filling the air, and suddenly you enter this wide open space that everyone has seen before in pictures, and though I'm not religious, I don't think there was a man who wasn't overwhelmed with emotion. Something special had happened." After a brief skirmish with Jordanian riflemen, Gur radioed Narkiss the three words—seven in English—that would resonate for decades afterward. "*Har ba-Bayit be-Yadenu*"—"The Temple Mount is in our hands."

Gur received a delegation of Arab notables who proffered him the city's surrender, along with arms that had been stored in the mosques. To their surprise, the general released them and allowed them to return to their homes. But neither he nor any of his staff knew how to get to the Western Wall, and were forced to ask an old Arab man for directions. He guided Gur through the Mughrabi Gate, exiting just south of the Wall. A retaining structure of giant ashlar erected by King Herod, the wall was the only remnant of the Second Temple destroyed by the Romans in the year 70. Jews had not had access to the shrine, their holiest, for nineteen years.

27. Like Dreamers, Yossi Klein HaLevi

RABBI GOREN SENT his assistant, Rabbi Menachem Hacohen, to retrieve Rabbi Zvi Yehudah and Goren's father-in-law, the *nazir*, the ascetic. The first civilians at the liberated Wall, Goren insisted, must be the rabbis of Mercaz.

Hacohen borrowed a jeep mounted with a cannon and drove to the house of the *nazir*. The elderly man in long white hair and beard wasn't speaking; he had recently taken a vow of silence. Hacohen told him, "I've come to bring you to the Wall." Overwhelmed, the *nazir* followed him out the front door wearing only socks; his wife ran after him with shoes.

Next stop: Rabbi Zvi Yehudah. Hacohen found the rabbi in prayer. "I've come to take you to the Wall," Hacohen said. Rabbi Zvi Yehudah seemed stunned, uncomprehending. Hacohen removed the elderly man's prayer shawl and phylacteries, lifted him into his arms, and carried him to the jeep.

YISRAEL SHTIGLITZ, a Mercaz student, reached the Temple Mount. Unlike his friend, Yoel, he didn't linger but headed for the Western Wall. For Shtiglitz, the Wall was home: he had been there often as a child, before the establishment of the state. He recalled how Arabs had forbidden Jews to bring chairs to the Wall or read there from the Torah. One Shabbat, as Shtiglitz stood beside his father in prayer, an Arab man on a donkey rode into the worshippers, scattering them with his stick. The humiliation of a powerless people. But now Shtiglitz had returned to the Wall as a liberator.

A soldier told Shtiglitz that two bearded old Jews had been seen on the Mount, heading down toward the Wall. What are you talking about? Shtiglitz demanded. How could elderly Jews be wandering around a war zone? Then he understood: They've come. The Messiah, accompanied by Elijah the Prophet. If Jewish soldiers were on the Temple Mount, why not that?

Shtiglitz ran down the stone steps leading from the Temple Mount to the narrow space that separated a row of houses from the Wall—a foundation of boulders, rising in gradually smaller layers of stone, caper bushes growing in the cracks.

Then he saw them. Not quite the Messiah and Elijah, but almost as

NAOMI SHEMER WAS in a date grove in Sinai, waiting to sing for the troops, when she heard a radio broadcast of the paratroopers at the Western Wall. They were singing her song, "Jerusalem of Gold." But the words of lament for the inaccessible parts of the city had become outdated; the song needed a new stanza.

Borrowing a soldier's back, she wrote: "We've returned to the wells / the market and the square / A ram's horn calls out on the Temple Mount in the Old City."

... above them, the Star of David was hoisted.⁷
Eshkol wasted no time in placing the Holy Places under the jurisdiction of their relevant clergy—rabbis, Muslim clerics, the Catholic Church. His intention was to visit the Old City himself, but in view of continuing sniper fire, he was advised against it by the army. To his chagrin, at 2:30 P.M., Eshkol learned that his defense minister had ignored his advice. Accompanied by Rabin and Narkiss, in a procession that he took pains to have photographed, Dayan marched triumphantly to the Temple Mount. There he suggested to Narkiss that part of the Old City walls be pulled down—an ancient practice symbolizing conquest. Rabbi Goren also had an idea: In preparation for the imminent Messianic era, the IDF should utilize the explosives it had on hand and demolish the Temple Mount's mosques. Narkiss ignored both proposals. His concern was maintaining order and achieving the security needed to establish Israeli governance of the city. "The thought that it was my destiny to be the vehicle of that mission," he wrote, "overwhelmed me."

Arriving at the Western Wall, Dayan observed the tradition of writing a rayer on a note—rumor had it that he wished for peace—and inserting it between the stones. Then, with his usual ambiguity, at once militant and magnanimous, he declared: "We have reunited the city, the capital of Israel, never to part again. To our Arab neighbors we offer even now . . . our hand in peace."
Rabin listened to Dayan's words and watched with

Why the Big Secret?

1. Devarim 12:1-28

אלה החקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן ה' א-לקי אבותיך לך לרשתה כל הימים אשר אתם חיים על האדמה: אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם הגוים אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם על ההרים הרמים ועל הגבעות ותחת כל עץ רענן: ונתצתם את מזבחתם ושבתם את מצבתם ואשריהם תשרפון באש ופסילי אלהיהם תגדעון ואבדתם את שמם מן המקום ההוא: לא תעשו כן לה' א-לקיכם: כי אם אל המקום אשר יבחר ה' א-לקיכם מפל שבטיכם לשום את שמו שם לשכנו תדרשו ובאת שמה: והבאתם שמה עלתיכם וזבחיכם ואת מעשרתיכם ואת תרומתי ידכם ונדבתיכם ויבחרתם בקרבם וצאנכם: ואכלתם שם לפני ה' א-לקיכם ושמחתם בכל משלח ידכם אתם ובתיכם אשר ברכה ה' א-לקיך: לא תעשו ככל אשר אנחנו עשים פה היום איש כל הישר בעיניו: כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה אשר ה' א-לקיך נתן לך: ועברתם את הירדן וישבתם בארץ אשר ה' א-לקיכם מנחיל אתכם והניח לכם מפל איביכם מסביב וישבתם בטח: והיה המקום אשר יבחר ה' א-לקיכם בו לשכן שמו שם שמה תביאו את כל אשר אנכי מצוה אתכם עלותיכם וזבחיכם מעשרתיכם ותרומתי ידכם וכל מבחר נדריכם אשר תדרו לה': ושמחתם לפני ה' א-לקיכם אתם ובניכם ובנותיכם ועבדכם ואמהתיכם והלוי אשר בשעריכם כי אין לו חלק ונחלה אתכם: השמר לך פן תעלה עלתיך בכל מקום אשר תראה: כי אם במקום אשר יבחר ה' באחד שבטיך שם תעלה עלתיך ושם תעשה כל אשר אנכי מצוה: רק בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר כברכת ה' א-לקיך אשר נתן לך בכל שעריך הטמא והטהור יאכלנו כצבי וכאיל: רק הדם לא תאכלו על הארץ תשפכו כמים: לא תוכל לאכל בשעריך מעשר דגנך ותירשך ויצהרך ויבחרת בקרבך וצאנך וכל נדריך אשר תדר ונדבתיך ותרומתי ידך: כי אם לפני ה' א-לקיך תאכלנו במקום אשר יבחר ה' א-לקיך בו אתה ויבנד ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך ושמחת לפני ה' א-לקיך בכל משלח ידך: השמר לך פן תעזב את הלוי כל ימיה על אדמתך: כי ירחיב ה' א-לקיך את גבולך באשר דבר לך ואמרת אכלה בשר כי תאוה נפשך לאכל בשר בכל אות נפשך תאכל בשר: כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' א-לקיך לשום שמו שם וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן ה' לך באשר צויתך ואכלת בשעריך בכל אות נפשך: אך באשר יאכל את הצבי והאיל כן תאכלנו הטמא והטהור יחדו יאכלנו: רק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש ולא תאכל הנפש עם הבשר: לא תאכלנו על הארץ תשפכו כמים: לא תאכלנו למען ייטב לך ולבניך אחרך כי תעשה הנפש והלוי אשר יהיו לך ונדריך תשא ובאת אל המקום אשר יבחר ה': ועשית עלתיך הבשר והדם על מזבח ה' א-לקיך ודם זבחיך ישפך על מזבח ה' א-לקיך והבשר תאכל: שמר ושמעת את כל הדברים האלה אשר אנכי מצוה למען ייטב לך ולבניך אחרך עד עולם כי תעשה הטוב והישר בעיני ה' א-לקיך:

2. Sefer Moreh Nevuchim III:45

ואין ספק אצלי ג"כ שהמקום אשר ייחדו אברהם בנבואה היה ידוע אצל משה רבינו ואצל רבים, שאברהם צוה אותם שיהיה בית עבודה, כמו שבאר המתרגם ואמר, ופלח וצלי אברהם תמן באתרא ההוא, ואמר קדם ה' הכא יהון פלחין דריא וכו', ואשר לא התבאר בתורה ולא נזכר בפרט, אבל רמז אליו ואמר אל המקום אשר יבחר ה' וגו', יש בו אצלי שלש חכמות, האחת מהן, שלא יחזיקו בו האומות וילחמו עליו מלחמה חזקה כשידעו שזה המקום מן הארץ הוא תכלית התורה. והשנית, שלא יפסידוהו מי שהוא בידם עתה וישחיתוהו בכל יכלתם. והשלישית, והיא החזקה שבהם, שלא יבקש כל שבט היותו בנחלתו ולמשול בו, והיה נופל עליו מן המחלוקת והקטטה כמו שנפל בבקשת הכהונה, ולזה באה המצוה שלא יבנה בית הבחירה אלא אחר הקמת מלך שיצוה לבנותו ותסתלק המחלוקת, כמו שבארנו בספר שופטים.

3. Klei Yakar, Devarim 12:4

ומה שנאמר "אשר יבחר ה'" ולא גילה את המקום מיד, נתן הרב המורה שלשה טעמים בדבר, זכרם מהרי"א בספרו. ואומר אני שיש סוד בדבר, כי אפילו לאברהם לא גילה מיד ואמר "על אחד ההרים אשר אומר אליך" וקרא שמו ה' "ראה" כי הוא יתברך הרואה ואין איתנו יודע עד מה. וקרוב לשמוע שלכך לא גילהו שלא ינהגו בזיון בשילה ונוב וגבעון כשידעו בבירור שלא זו הנחלה והמנוחה.